СКРИВЕНА СВЕТЛОСТ

Дејан Стојановић

СКРИВЕНА СВЕТЛОСТ

ЧИГОЈА ШТАМПА
Београд, 2019.

Наслов
СКРИВЕНА СВЕТЛОСТ

ДЕЈАН СТОЈАНОВИЋ

Издавач
Чигоја штампа

1. издање

За издавача
Жарко Чигоја

Уредник
Нева Саравија

Лектура, коректура
Милан Лукић

Припрема за штампу
Чигоја штампа

Штампарија
Чигоја штампа

ISBN: 978-86-531-0537-2

САДРЖАЈ

УСПАВАНА СВЕТЛОСТ

Живот си ти 9
Тајна поклона 10
Сусрети сродних душа 11
Мале и велике ствари 12
Сунце душе 13
Успавано знање 14
Људска глава 15
Пропуштене шансе 16
Шта значи волети 17
Ватра 18
Они који одлазе 20

ЦИЉ И САН

Циљ и сан 23
Светли двор 24
Истина пута 25
Идеја о идеалној жени 26
Сан, визија и идеја 27
У духу све се збива 28
Нови први цвет 29
Визија и знање 30
Тајна светлости 31
Истина и илузија 32
Нови пут 33
Истина је сан 34

ПУСТИЊА СИТНИЦА

Лажне и искрене речи 37
Речи и живот 38
Мисли и речи 39
Пустиња ситница 40
Естетика пропадања 41
Естетика љубави 42

СВЕ ЈЕ ТУ И НИШТА НИЈЕ ТУ

Све је ту и ништа није ту 45
Остани понекад сам 46
Неизлечиви болесник 47
Мудрац и ученик 48
Небеско лудило 49
Небеска сенка 50
Шта изглед скрива 51
Крадљивац идеја 52

ОСВЕТЉЕНА СОБА – ПОЕЗИЈА БИЋА

Шта је то песма 55
Поезија бића 56
Речи без одјека 57
Прави пут 58
Осветљена соба 59
Љубавно препознавање 60
Буди доброта 61
Чула и вредност 62
Луталица 63
Трубадур 64
Знам и кад не знам 65

МАЛА СТАЗА

Птица селица 69
Твој пут 70
Снага сна 71
Прерушена вечност 72
Месечеве очи 73
Живот вредан живота 74
Велики свет на малој стази 75
Свет је велики само док расте 76
Највеће море 77
Љубав је једино власништво 78
Извор света 79
Светоцвет 80

О писцу 81

УСПАВАНА СВЕТЛОСТ

ЖИВОТ СИ ТИ

Наговорио сам таласе да те неосетно носе
И зраке да ти се свако јутро насмеју,
Облаке да се у твој лик претворе
И Сунце, да застане на хоризонту
Док уживаш у његовом заласку,
Славуја, да у нашу башту слети,
И кише, да заливају твоје руже и жуте љиљане,
Тротоар, да буде мекши док по њему ходаш
И твоје мисли да заводљиво шапућу
Речи које слушам, јер живот си ти.

ТАЈНА ПОКЛОНА

Поклонићу ти јутро и љубав коју рађа
Сунце. Буде се радости које нас чекају
У малим делима и догађајима.
Поклонићу ти башту у којој цвета
Светлост и мисли које из ње излећу
Као светле птице које расту док те гледам.
У ствари, нећу ти поклонити ништа
Јер све што ти поклањам од тебе сам добио
И зато кад год ти нешто поклоним,
Ти то мене дарујеш.

СУСРЕТИ СРОДНИХ ДУША

Често смо неоправдано далеко од других,
Често су наше мисли погрешне
И пречесто остајемо подељени даљином,
А близу смо и могли бисмо бити ближи,
Можда и најближи али не знамо то.
Зато се несвесни размимоилазимо,
А они други и далеки постају ближи
И с погрешним намерама стану између,
Ометајући сусрете сродних душа,
А можда само једна реч може срушити даљину,
Учинити да прескочимо простор и време
И схватимо шта значе сусрети сродних душа
Које су се, наизглед случајно, препознале.

МАЛЕ И ВЕЛИКЕ СТВАРИ

Волим зрак који је залутао испод ролетне
И скакуће по тепиху, правећи нове шаре;
Волим веверицу, у Линколн парку у Чикагу,
Која се успентрала уз дрво па затим сишла
Са шишарком. Волим плаву дугу косу која пада низ леђа
Девојке која улепшава дан на улици Кларк.
Волим мирис тек купљене монографије великог сликара
Коју отварам и мерим, разгледам. Волео сам цигарете,
За које Сартр каже да изазивају сублимна стања.
Волим када чујем познате ствари као први пут
И пој славуја који однекуд најављује епифанију.
Волим када у морској води или води
Океана нестајем и сам постајем вода, океан, небо.
Волим дим изнад кровова, а све около бело.
Волим бесциљно ходање, губљење.
А ово не знам да ли волим или не:
Као да цео живот тражим своју кућу и не могу је наћи.
Вероватно зато што је моја кућа била свуда,
Или није била нигде или је била сам свет
Или сам ја сам био кућа која хода
Па ми кућа није ни била потребна.
Ипак, волим и то.

СУНЦЕ ДУШЕ

Фантазирање је тетурави ход по земљи,
А имагинација силовит лет у висине док чезнемо
Да продремо у друго небо до краја којег нема.
Имагинација нуди крила која ни наука не може понудити
Јер имагинација је врховна наука и вештина
Која открива и оно што нисмо тражили,
Чему се нисмо надали,
Која води тамо где нисмо ни помислили да можемо стићи,
Која открива да постоји и оно што смо мислили да не постоји,
Која храни нашу жељу за летењем.
Имагинација је оно што рађа песму,
Што нуди решење и рађа осветљену стазу
На којој откривамо светлост душе.
Имагинација је светлост која осветљава светлост –
Сунце душе.

УСПАВАНО ЗНАЊЕ

Успавана знања и истине
Тихо расту и у осами се понекад буде.
Стари фењери светле
Над новим просторима о којима сањамо.
Сунце зраком решава тајну;
На пучини која шири невидљиве руке
Пробуђено знање и слућена истина
Показују правац. На хоризонту,
Насмејани снови нас гледају.
Корак даље од сна, а корак ближе његовом остварењу,
Корак ближе загрљају на пучини.
Вера у сан, лепота о којој маштамо,
Магличаста истина која верно чека
Прави тренутак да пробуди успавану светлост.

ЉУДСКА ГЛАВА

Лавиринт слика и идеја, ројеви мисли;
Необуздане птице лете
Просторима душе маштајући
О новим, мање насељеним, крајевима.

ПРОПУШТЕНЕ ШАНСЕ

Не жали за пропуштеним шансама
Ако урадио си све што је у твојој моћи.
Пропуштене шансе рађају боље прилике.
Свака искоришћена делом нас заробљава,
А свака пропуштена води новој, бољој.
Као шансе, тако и речи разне, па и ове,
Проверити треба. Најбоље сам.

ШТА ЗНАЧИ ВОЛЕТИ

Кад нешто не волиш, а волиш,
Кад нешто не одобраваш, а прихваташ,
Кад се не слажеш, а разумеш,
Кад опростиш наизглед неопростиво,
Кад си на ивици снаге, борећи се,
Кад у тешкоћи пронађеш лакоћу,
Кад на безброј када никада не нађеш изговор,
Већ знаш да је то оно због чега живиш.

ВАТРА

Пламичци постају речи-птице
Које лете и пишу неизречене речи у ваздуху;
Она нечујно расте на мојим уснама.
Неименовано постаје ватра – цвет тишине.
Ватра траје чак и ако речи изгубе сваки смисао,
Она воли топлотом и живи оно што говори;
Она не може бити угашена
Док постоји извор који је храни.
Угасити ватру значи гасити наду,
А нада нуди нову стазу.
Ко се плаши да изгори
За оно што воли, да ли воли?
Ко не лети до краја саме наде,
Да ли је умео да се нада?
Све што кажемо већ је речено,
Монотонија поновљених речи;
Наше ћутање постаје ватра која тражи нове речи.
То што нећемо именовати расте као искра,
У погледу, у мислима, у осећањима, у ваздуху;
То што нећемо именовати јесте ватра
Од које се не плашимо да изгоримо.
То што нећемо именовати, именује нас речима ватре
И пише невидљиве странице на нашим лицима,
А наше кораке чини готово бестежинским.
То што нећемо именовати нема тежину;
Зато постајемо лаки,
Лакши од истине коју тражимо,
Лакши од јутра које обећава
Да ова ватра неће уништити оне у којима је запаљена
Већ ће их наоружати лакоћом која поништава гравитацију,
Омогућити им да лете.

Даљина нестаје – простор се сажима у једну тачку
У којој и ми постајемо једно,
На једном месту, у једном бићу.
Сан који сањамо јесте пламен који нас греје.

ОНИ КОЈИ ОДЛАЗЕ

Одлазе и кад не знају да одлазе,
Одлазе и кад мисле да долазе,
Одлазе и кад су пуни снова о повратку,
Одлазе и кад нам у посете стижу
И кад се враћају и кад нас грле
Као да одлазак слуте па им је загрљај јачи.
Већ су отишли и они који још нису дошли.
Сви су далеко иако близу. Све што је ту
Поред нас, што волимо, одлази;
И оно с чим смо нераскидиво везани
Често одлази ненајављено као казна
За опуштеност и олако схватање
Привременог као трајног и сигурног.
Незавршени, недоречени, одлазимо и ми сами,
Нечујно растајући се са самима собом.

ЦИЉ И САН

ЦИЉ И САН

Ништа што поседујемо није наше,
Ништа није ново; напуштено старо
Знање буди се и сања да распири
Искру која потајно живи у нама.

Ниједна нада није нова, ниједна
Мисао није први пут заметнута;
Свака је истина некога чекала
Да је открије и њоме се просветли.

Ниједна радост није случајна, већ је
На путевима сазнања заслужена;
Свака је срећа некога сачекала
Иако се на путу ка њој саплео.

СВЕТЛИ ДВОР

Постоји земља у којој увек је дан,
Постоји светлост у којој светли и мрак,
Постоји љубав којој увек је одан
Онај чији она је у ноћи блесак.

Постоји светло море којим он плови,
Постоји она која га на пучини
Чека. Постоји само тајна која га
Носи далеко према самој истини.

Постоји једно безнебно небо ка ком
Он зраке шаље и из њега их прима,
Постоји једна нада већа од наде,
Постоји један свет само у мислима.

Напољу не постоји ништа већ тама
Мами невеште пливаче у још већу
Таму. Не, напољу не постоји ништа;
У мислима расте светли двор у цвећу.

ИСТИНА ПУТА

Ништа ми није потребно осим мира
И мало неба, мало земље и воде
Ка којима моје мисли мене воде
И мало мелема и њеног додира.

Ништа ми није потребно осим знања
Довољног да пут свој пронађем и прећем
И да на путевима себе откријем.
Зар има већег неписаног признања?

Зар има веће истине од истине
Која нас на путевима прати, чека,
Невидљиве путоказе простирући.

Помало стидљиво гледајући са стране
Она нашу стазу надзире довека,
Греје нас и учи не посустајући.

ИДЕЈА О ИДЕАЛНОЈ ЖЕНИ

Опире се стиху, опире се уму,
Објашњењима и описима; она
Се скрива у неизреченим речима,
У непроспаваним ноћима, сновима.

Она тихо расте у немим мислима,
Она цвета из узгредних осмеха њој
Упућених у пролазу, налазећи
Сигнале у невидљивим траговима.

И стварна и нестварна идеја, она
Је истовремено и лепота и сан,
Илузија и истина, али и зрак
Који у свести светли и разбија таму.

Идеја увек роди лепоту, стварну
Или нестварну, да ли је важно; лепо
И стварно је све што је доживљено, а
Нестварно само оно непроживљено.

САН, ВИЗИЈА И ИДЕЈА

Има те само у мислима мојим,
Цветаш из визија, растеш из снова,
Ниси фатаморгана, ал' видим да
У свакој жени рађаш се изнова.

Осмехом мамиш из даљина, летиш
Као птица која ретко полеће
Без правога циља и смера. Блесак
На пучину неухватљиво слеће.

То ти си, сан, визија и идеја,
Неухватљиви одблесак и нада,
Отима се и лети у слободу
Да моја те мисао не савлада.

Ти ниси ничија, рођена само
Да живиш у сновима и бескрајном
Мору маште понудиш јачу светлост,
Да над њим светли најновијом тајном.

У ДУХУ СВЕ СЕ ЗБИВА

У духу све се збива,
Напољу ничега нема.
У духу свет пребива,
Велика пустиња дрема.

У духу светле свици,
Свет самог себе грије,
У духу љубав из себе расте –
Сунце у срцу Света.

У духу усна усну тражи,
Вечно цвеће цвета,
У духу Сунце не залази,
Свет светли из себе.

У духу смењују се ватромети
Светова, слика, боја, мириса,
У духу живи све што је било
И што ће бити.

НОВИ ПРВИ ЦВЕТ

У себи свет чека искре
У себи, себи се нада;
Над небом лебди истина
Која изнад света влада;

По свету лете сигнали,
Звезде које тамним небом
Светле и носе високо
Снове рођене под кровом.

Под плавим кровом, истина
Цвета новога пролећа,
Цвета лепота новога
Цвета што себе се сећа.

ВИЗИЈА И ЗНАЊЕ

Имамо све ноћи и дане,
Имамо искре и помаме,
Многе лепоте и омаме
И наше мисли разуздане.

Имамо снагу и памћење
Ал' где су мисли које маме
Изнутра и грејy све саме
Заносе и буде чуђење?

Засветли ли светло изнутра
Роди се дан и кад је тамно,
Продре у свет мисао млада,

Моћ открића, визија бистра,
Нађено благо и заумно
Сазнање што животом влада.

ТАЈНА СВЕТЛОСТИ

Да ли ћеш моћи пронаћи пут,
Открити искру што чека
Успаваног сневача на прагу
Новог сазнања у мраку?

Хоћеш ли сазнати одговор
На питање ко те чека
На крају пута када то већ
Нема никакву важност?

Завришти нечујним писком
У ноћи која те гута дубље
И даље, а ти као син светлости
На знаш шта би јој рекао.

Најдубља ноћ је извор дана;
Дан помножен са даном, рађа ноћ;
Мрак помножен са мраком, рађа мрак,
А само дан помножен са мраком рађа светлост.

ИСТИНА И ИЛУЗИЈА

На једној обали спава истина,
На другој илузија.
Између њих расте живот.

НОВИ ПУТ

Има ли јефтиније речи од речи
Љубав и скупљег осећања од оног
Што она роди да светли на новом путу.

ИСТИНА ЈЕ САН

Ти јуриш за мојим сновима који тебе траже.
Дођи и пронађи ме у сну
Јер ти си истина, а истина је сан.
Дођи да заједно сањамо сан стварнији од истине.

ПУСТИЊА СИТНИЦА

ЛАЖНЕ И ИСКРЕНЕ РЕЧИ

Колико вреди једна реч, а колико друга?
Онда се рађа ново питање:
Шта храни реч и да ли иједна реч има вредност
Сама за себе или расте из других
Речи с којима је у љубавном загрљају
А понекад и у свађи? Да ли је милозвучна
Или је предуга? Замислите песме
Са речима које имају превелики број слогова;
Замислите речи и реченице које се праве важне,
Које би хтеле да кажу све,
Које вас подучавају и проповедају о срећи;
Замислите речи и реченице
Које нуде досадне одговоре
О томе како се живи срећан живот,
Колико милилитара или грама нечега
Кошта срећа изгубљене душе,
Колико је корака брзих, или спорих,
Потребно да бисмо стигли у обећано место
У којем нас чека рецепт како да проживимо
Вечност, али то је већ другачија литература.

РЕЧИ И ЖИВОТ

Можда нам је потребан нови језик,
Али зар било који језик не изражава
Исте ствари различитим речима.
Не, решење није у новом језику.

Како пронаћи начин да стара реч
Заблиста новим значењем?
Можда је дошло време да окупамо језик,
Да га растресемо и пресвучемо.

Можда би стара реч певала лепше
У новој хаљини. Стари глас обојен
Новим тоном, пресвучен као да
Говори нове ствари иако је и даље све старо,

Иако никада ништа не стари,
Иако увек остајемо на истом месту,
Иако је и сама стварност лепо упакована
Илузија која се погрешно представља.

МИСЛИ И РЕЧИ

Лети мисао па застане;
Роди се реч –
Гориво за нов лет.

Полет и сан роде реч;
Створи се мисао –
Гориво за нову реч.

Док лети, мисао сања;
Она реч тражи, реч њу.
У тражењу живе и речи и мисли.

Кад мисао пронађе реч,
А реч мисао оплоди,
Роди се њихово дете – идеја.

ПУСТИЊА СИТНИЦА

Живот је колекција ситница,
Колекција изгубљених ствари,
И можда једино они који остављају све иза себе,
Грлећи пучину, не бивају изгубљени.

ЕСТЕТИКА ПРОПАДАЊА

Неосетно долази болест,
Неосетно се деси љубав,
Неосетно схватимо неке истине,
Неосетно старимо,
Неосетно постајемо мудрији.
Многе важне ствари дешавају се
Неосетно. Често нас превари
Брзина времена која је била потребна
За остварење неког циља,
Неосетно. Заборављамо неосетно
Драге пријатеље, књиге, циљеве.
Неосетно растемо и неосетно тонемо.
Понекад је све сувише очигледно,
А та очигледна стварност делује
Неосетно. Између неосетног и баналног
Одлучујемо се за неосетно
Па макар оно водило у пропаст.
Ипак, сувише је тужно и пропасти банално.
Лепота умирује и тугу и бол.

ЕСТЕТИКА ЉУБАВИ

Волимо јер је лепо
Чак и кад није лепо,
Волимо безрезервно
И кад ризикујемо,

Волимо узалудно,
Волимо надајући се,
Волимо сањајући,
Не престајући волимо.

Целог живота у потрази
Тражимо смисао, истину,
Али само ако волимо
Смисао је увек близу

СВЕ ЈЕ ТУ И НИШТА НИЈЕ ТУ

СВЕ ЈЕ ТУ И НИШТА НИЈЕ ТУ

Музика невидљивог лика,
Слика очигледних нота.
Шта сан нуди а прилика роди?
Где спава скривена светлост?

На сваком кораку ново питање,
У сваком нов одговор,
Све је мирно иако немирно,
И у тишини живи музика.

Јако уво и види и чује,
А око и чује и мисли,
Додирује тек рођене пејзаже.
Све је ту иако расуто.

Даљина је илузија, не постоје растојања;
Све што желимо на домак је руке,
А бескрајно недокучиво и далеко.
Све је ту и ништа није ту.

ОСТАНИ ПОНЕКАД САМ

Остани понекад сам и ван игре,
Урони у сопствено море испод
Вреве и буке, пронађи оазу
Мира где мисли лете као птице,
А онда и ти полети за њима.

Ништа захвалније од лета и сна,
Од лековите тишине која
У болу лечи, у невољи чува.

НЕИЗЛЕЧИВИ БОЛЕСНИК

Човек седи у углу ресторана;
У руци чаша пива. Непозната
Лица га окружују и он не зна
Да ли ико од њих болује к'о он.

Гледа немо, резигнирано пије
Хајнекен и ужива на неки свој
Начин. Ипак, „сваког четвртог овде
Задесиће иста моја судбина.“

Но они о томе не размишљају
И то је добро. Срећа у незнању
Које храни садашњост, а будућност
Лепша се буди и подношљивија.

Гледа велике урамљене слике
На којима су насмејане филмске
Звезде. На једној од њих Хемфри Богарт
Са цигаретом у руци гледа га у очи.

Скоро невидљиво, он наздравља свом
Сабрату у болести и са смешком
Богију најављује ново друштво,
А пиво има исти укус свуда.

МУДРАЦ И УЧЕНИК

Небрига бригу рађа, безбрижност
Срећу. Не мери никада сваку
Нијансу јер таква предострожност
Сујету и срам прати уз длаку.

Ради ал' игру не заборави,
Овај што ти прича, то нисам ја;
Зато без сујете знај да ти си
Онај што пут свој тражи и бира.

Ја сам преносник вишега гласа,
Више истине. Ти ниси ти, ја
Нисам ја; ми сви смо исто море,
Иста суштина што светом струји.

Ученик мој си само наизглед;
Од тебе много више учим ја
Него ти од мене. Заборави
Формалности и запливај јаче.

НЕБЕСКО ЛУДИЛО

Полудели Месец прави *Salto mortale.*
Сунце са друге стране
Љути се на помахниталог рођака.
У овом моменту ни дана ни ноћи
И људски ум је у стању заразног
Salto mortale-а. Накривљени Океан
Чудно се њише и таласима поручује
Сунцу и Месецу да су му досадили.
Небо подрхтава, као да се нечега плаши,
Отвара се. Из њега вире паклена сунца
Других неба. Небо постаје узаврела лопта
Из које шикља огањ. На крају,
Све се смирује – осека космичког океана.
На срећу, кревет ме насмејано зове у
Salto mortale сна јер сан је добар лек
Чак и против небеског лудила.

НЕБЕСКА СЕНКА

На њеном лицу скакутала је сенка
А из очију излетале су птице

Сенка са лица преселила се на небо
Цртајући на њему контуре њеног лица

Заводнички поглед, вукао ме крилима сна
Дубље у висине бескрајног плавог амбиса

У моменту када сам сустигао сенку
Загрлио сам је и пробудио се из сна.

ШТА ИЗГЛЕД СКРИВА

Лепа и дотерана девојка
Гурнула ме на улици и нехајно прошла.
Ипак сам рекао „извините.“
Није се ни окренула.
И друга лепа девојка, гурнула ме
У ноћном клубу, али много грубље;
Врло вешто се пробијала у гужви,
Висока и елегантна; такође, дотерана.
На крају сам научио да не примећујем
Ружно у наизглед лепом.
Да би лепо остало лепо у очима
Морамо понекад мање да видимо.

КРАДЉИВАЦ ИДЕЈА

Ако се сакрије од других,
Да ли се може сакрити од себе?
Ако име крађом светли,
Каква је то светлост и каква слава?
Диоген је знао да није ништа ако он није он,
Али крадљивац само жели плен, а не истину.
Ако није откривен, то је он иако није он;
Слава му припада док му други верују,
А он не би ни крао да је у себе веровао
Нити ширио мирисе из другог извора потекле?
Ипак, тужнији је звук украдене речи
Од вербалног трика трговца
Који је варао само да би преживео,
А не да би надживео вредније од себе.

ОСВЕТЉЕНА СОБА – ПОЕЗИЈА БИЋА

ШТА ЈЕ ТО ПЕСМА?

Права песма нема право порекло;
Она се рађа из стапања са светом,
Из поништавања себе, а урањања у све,
Из љубави која није свесна себе
Јер воли, не непромишљено већ потпуно;
Права песма не оставља довољно времена
За размишљање о томе шта значи раст,
Сазревање, разлиставање пупољка
И колику количину енергије захтева.
Она расте из хумуса своје снаге,
А не из рима, украса, претеране игре
Речима и из случајних досетки.
Права песма се не прави важна –
Пева и кад ћути, тиха и кад је гласна.
Музика скривених висина и дубина
Важније су од музике очигледних рима.
Има много необјављених песама,
Изгубљених на путевима, али не треба жалити
За њима. Ако заборавимо таштину, схватамо
Да оно што је веће од нас никада не греши,
Чак ни онда када нам се чини да греши.
На неизвесном путу, неки се изгубе, неки пут нађу,
Али сви ка истом месту иду и на исто место стижу.

ПОЕЗИЈА БИЋА

Поезија бића слична је дисању и расту,
Несвесна себе и своје висине,
Живи у свему и храни све.
Иако сама није свесна себе,
Ми нисмо сасвим ми ако нисмо свесни ње.
Ако је препознамо, ми је будимо,
Њене очи почињу из нас да гледају,
Она постаје извор који залива
Невидљиву башту емоција,
Постаје светлост која отвара
Закључана врата и буди тишину
У којој водимо нечујни разговор с њом.

РЕЧИ БЕЗ ОДЈЕКА

Имају ли вредност песме без читалаца
И речи без одјека

ПРАВИ ПУТ

Ако идеш правим путем
Ниси скренуо ни када скрећеш.
Ако идеш кривим путем
Скренуо си пре него што си кренуо.

ОСВЕТЉЕНА СОБА

Први зраци кришом улазе у собу,
А онда постају јачи и јачи,
Слободније се шире и у души
Почиње да се шири светлост.
Светлост је заразна и храни
Изнутра и споља. Као осветљена
Душа, почиње да светли и мисао
Која се шири и расте са зрацима.
У чудној симбиози мисли и светлости,
У љубавном загрљају духа и честица
Рађа се епифанија – доживљај
Који чезне за описом и дужим трајањем
Али опис увек остаје бледа копија
Доживљеног осим код Шекспира
Где су саме речи и описи, извори
Епифанија.

ЉУБАВНО ПРЕПОЗНАВАЊЕ

Наша љубав није имала почетак.
Она је нас препознала
Пре него што смо ми препознали њу.
Наша љубав нема ни крај;
Остаће да светли и кад ми напустимо њу.

БУДИ ДОБРОТА

Иако невидљива, најлепша је доброта,
Лепша од најлепших облика,
Лепша од облака што небом плове.

ЧУЛА И ВРЕДНОСТ

Не постоји ништа што је најлепше
Осим самог света у којем све је.
Ништа није ни лепо ни ружно;
И најбоље и најгоре из света је рођено,

И лепо и ружно подједнако нас варају;
У свету ништа није подељено,
У свету све је једно у другоме,
У свету, свет је најлепши.

Не постоји највећа љубав,
Не постоји најлепша жена ни мушкарац,
Не постоји најлепша песма ни прича
Јер сам свет је најлепши.

ЛУТАЛИЦА

Стално ходам и то је мој живот.
Као што певач пева, као што глумац глуми,
Као што акробата скаче, ја ходам.
Моје радно место је улица и ја озбиљно
Схватам свој посао. Зар сви нисмо луталице?
Зар сви не маштамо о новим искуствима,
Пејзажима, градовима? Зар сви не осећамо
Зов пучине, зов другачијег живота
Који одлажемо за неку другу прилику
Када се сложи све, а знамо да се никада
Све неће сложити како треба и живимо
У одлагању живота, док чекамо да почне
Неки имагинарни живот, а онај који је већ
Одавно започео нема времена
Да сачека све оне који одлажу сусрет с њим
За неку бољу прилику јер су заузети.
Ја сам луталица која се често губи
Али никад из вида не губи радост
Која је свуда где сам и ја и то је моја једина
Победа иако се не борим за победе.
Зато никада нисам изгубљен
Ни кад се губим ни када губим.

ТРУБАДУР

И кад сам лош нисам лош.
Воле ме и не воле
Они који љубави су одани.
У племићким палатама и на дворовима
Забављам великаше
Чије срце открива да исто осећамо
Када волимо и када патимо.
Наше теме, велике су теме сваког времена.
У вашем времену, ви се питате
Да ли је витештво умрло,
Да ли је потребно, а оно
Зависи од вредности, а не од времена.

ЗНАМ И КАД НЕ ЗНАМ

Не знам колико сам стварно стар или млад,
Не знам ни место у ком сам стварно рођен,
Ни порекла правог нисам свестан,
Ипак, као да све ово знам.

Знање и у незнању налазим,
Ходајући гледам у будућност
Прошлости сећајући се,
А садашњост као да не постоји.

Између пре и после, нема сада
Ни овде јер је све увек и свуда,
Одувек и заувек на путу зрак
Тражи свој извор и извору се враћа.

Као јуче да сам рођен,
А као да већ све сам проживео,
Нов пут док газим, стару стазу прелазим
Кад знам – не знам, а кад не знам – знам.

МАЛА СТАЗА

ПТИЦА СЕЛИЦА

Свет је птица селица
Што празнином своје снове шири

Ни свет није свет
Ни птица није птица

На почетку свет је био несвет
Птица је била нептица

На почетку царовала је празнина
Нерођени снови себе су сањали

Из пробуђеног сна родила се птица
Да лети у сусрет умноженој себи

Птица у додиру са празнином
Поделила је живот мноштву других птица

Тако је из несвета настао свет
Који се из небића преселио у биће

ТВОЈ ПУТ

Греје ме топлина њеног мириса који препознајем
Радост се буди као изненадни зрак на облачном небу
Мирис који ме тражи, препознаје ме у свом сећању
Љубав исписује себе невидљивом стазом којом ходаш
Она је мирис који те се сећа и стаза која је твој пут
Она је ти – твој пут
Никада није било ни потребно да је нађеш
Њоме си ходао и када си о њој само маштао
Њоме си ходао и када си је изгубљено тражио
Без твога пута нема ни тебе

СНАГА СНА

Учинило ми се да сам у сну видео најлепшу слику,
Чуо најлепшу аријy, нашао решење за глад,
Решио многе научне проблеме.
Онда сам се пробудио и схватио да је то само био сан
Али схватио сам да ће исти сан сањати неко други
Ко уме да наслика најлепшу слику,
Ко уме да компонује најлепшу аријy,
Ко ће наћи решење за глад,
Ко ће наћи лек против рака,
Ко ће помирити теоријy релативитета
И квантну физику и још неко
Ко ће сањати неостварене снове свих нас.
Сви снови могу бити остварени и оствариће их
Они који умеју да сањају.
Они остварују или ће остварити
Снове свих нас и на тај начин
Снови појединих људи постају остварење општег сна.
Сви снови постају један велики сан
Из којег расте свет.

ПРЕРУШЕНА ВЕЧНОСТ

Нема сенке без светла.
Зло у другима није само
Већ храњено туђом срећом, расте.

Најсветлија тачка крије најцрњи мрак,
Највеће добро искру зла спрема,
Вечност је илузија,
А тренутак само прерушена вечност.

МЕСЕЧЕВЕ ОЧИ

Месечином Месец гледа
Два нага тела која се милују.
Голи под Месецом, не примећују
Неслућеног сведока и његове очи.

У овој јединственој ноћи
Створеној само за њих двоје
На пешчаној плажи под Месецом
Изложени погледу, воде љубав

Несвесни снаге звезданог свемира
Који у мраку за њих светлуца.

ЖИВОТ ВРЕДАН ЖИВОТА

Све што смо рекли већ је речено,
О свему о чему маштамо и сањамо
Већ је неко маштао и сањао,
Нико није сам ни кад је сам,
У сваком шампиону, и сви ми смо помало,
Ниједан подвиг ниједног човека
Није само његов, већ је подвиг и свих других,
Свако се у сваком помало крије,
Свако из сваког помало расте,
Ништа се никада не заборавља,
А ипак, на крају, свемоћни заборав брише
Сваку историју и сваку хијерархију.
У бескрајној вечности, свако ће бити
Велики и мали, протува и краљ,
Геније и глупак. У врховној математици
Сви добијамо и сви губимо.
Кад живот закуца на наша врата
Већ знамо да смо изабрани,
А шта ћемо постати и бити, можда је мање
Важно од самог живота који нам даје
Нову шансу за нови погрешан почетак
Или за успех, ма шта да то значи.
Живот се не разуме у успехе и неуспехе;
Његова мера успеха другачија је од људске;
Живот се само разуме у живот
Који је вредан живота, био тежак или лак.

ВЕЛИКИ СВЕТ НА МАЛОЈ СТАЗИ

Велики свет шири се у малом,
А мали хода светом.

Још једна је варка уродила плодом,
А друга је себе надиграла и наградила.

Велики свет ступа на малу стазу
И путује између њених обала.

СВЕТ ЈЕ ВЕЛИКИ САМО ДОК РАСТЕ

Свака стаза тече невидљивим током као река,
Ширећи своју причу и истину.
Велико је само оно о чему мало машта
И нада се да ће достићи ако сачека
Да довољно одрасте. Тајна је у одрастању.
Свет је велики само док расте,
Док о себи великом сања.
Када престане да расте, све опет постане мало.

На самом врху свет нестаје
Јер више нема света у нама.

НАЈВЕЋЕ МОРЕ

Рекао сам мислима да лете
Колико год могу далеко
И да без додира додирују

Рекао сам души да плови и сања
Колико год допире и може
И да без очију гледа јер душа је свевидећа

Рекао сам срцу да душу храни
На њеном путу по свету и по себи
Јер пут по себи и јесте пут по свету

Рекао сам самоме себи да се повучем
И више ништа не говорим
Јер то је једини начин да себе заборавим

Нестајући не нестајући
Престајући не престајући
Лепршајући урањајући у највеће море

У све што сам некад био одлазећи
Све што сам био и што јесам
И чему се враћам

ЉУБАВ ЈЕ ЈЕДИНО ВЛАСНИШТВО

Ништа не поседујем
Нити могу поседовати.

Добијам оно што губим
Јер и оно што немам, имам.

На путу до туђе душе
Разне драгуље откривам.

Ови драгуљи постају моји –
Погледи, осмеси, уздаси.

Све што видим постаје моје
И моје богатство неизмерно расте.

Колико духа и слуха, толико богатства –
Распевани светови лете пред очима.

Невидљиве шкриње
Чувају тајну коју тражимо.

Оно за чим највише чезнемо
Често нам испред очију промакне.

Све што имамо, већ је нестало
А чини нам се да је наше.

Свако има онолико колико воли.
Љубав је једино власништво.

ИЗВОР СВЕТА

После много напора, много хода,
Свако се врати на почетак,
А ни крај ни почетак нису се померили
Већ су на истом месту чекали.

Свако стигне на неки крај
Не знајући да је стигао на почетак,
Не знајући да ни крај ни почетак
Нису место већ извор света.

СВЕТОЦВЕТ

Кад волиш да волиш,
Сањаш да би боље видео,
Машташ да би боље живео,
Свет постаје већи.
Све брже расте и брже се дешава.
Видици се шире брзином ширења свемира,
А једно мало Сунце гледа насмејани пупољак
Који одлази напоље из центра главе
И претвара се пред твојим очима
У осветљени цветни Свет.

О писцу

Дејан Стојановић рођен је у Пећи 1959. године. Дипломирао је на Правном факултету Универзитета у Приштини. Објавио је књиге песама:
Круговање, Народна књига – Алфа, Београд, три издања – 1993, 1998. и 2000.
Сунце себе гледа, НИП Књижевна реч, Београд 1999.
Знак и његова деца, Просвета, Београд, 2000.
Творитељ, Народна књига, Београд, 2000.
Облик, Граматик, Подгорица, 2000.
Плес времена, Конрас, Београд, 2007.
Свет у нигдини (пенталогија): *Озар, Свет и Бог, Свет у нигдини, Свет и људи, Дом светлости,* УКС, Београд, 2017.
Антологија: *Изабране српске драме (Selected Serbian Plays),* САД, 2016.
Књигу одабраних интервјуа Разговори, објавио је 1999. у издању НИП Књижевна реч, Београд. Књига је награђена наградом „Растко Петровић“ Матице исељеника и Удружења књижевника Србије за интелектуални ангажман.

CIP - Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

821.163.41-1

СТОЈАНОВИЋ, Дејан, 1959-
Скривена светлост / Дејан Стојановић. –
Београд : Чигоја штампа, 2019
(Београд : Чигоја штампа). – 81 стр. ; 21 цм

О писцу: стр 81.

ISBN 978-86-531-0537-2

COBISS.SR-ID 280248332